

Natalia Mann-Bańbura*

ODPOWIEDZIALNOŚĆ KATECHETÓW ŚWIECKICH ZA REALIZACJĘ MISJI

RESPONSIBILITY OF LAY CATECHISTS FOR THE COMPLETION OF A MISSION

Abstract: This article concerns the responsibility that lay catechists take in carrying out the mission of Christ entrusted to them. The analysis of the source texts shows that the spectrum of catechetical activities includes not only the school environment, but is based on the parish and leads to it, with the aim of developing a bond with Christ by integrating into the life of the ecclesial community. Carrying out this activity requires from catechists continuous spiritual formation and developing their competences.

Keywords: mission, lay catechists, catechization, Christian formation, religion lesson.

Kościół ze swej natury charakteryzuje się działalnością misyjną. W konstytucji dogmatycznej *Lumen gentium* Sobór Watykański II podkreśla fundamentalną zasadę o misyjnym posłannictwie Kościoła, zwracając uwagę na fakt, iż każdy wierny, świadomy swej odpowiedzialności, zobligowany jest do uczestnictwa w tym dziele¹. W posłannictwie swym Kościół stara się być posłuszny nakazowi Chrystusa: „Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu” (Mk 16,15-18). Głoszeniem Ewangelii, poprzez angażowanie w katechizację, zajmują się także katecheci świeccy. Ich zadaniem jest dokonywać chrześcijańskiego wtajemniczenia, wykształcenia i wychowania, doprowadzając swoich uczniów nie tylko do spotkania z Jezusem, ale i do głębokiego z Nim zjednoczenia. Cel ten wymaga od

---

* Mgr-lic. Natalia Mann-Bańbura – doktorantka Instytutu Teologii Pastoralnej i Historii Kościoła Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu, katechetka, ORCID: 0000-0002-3840-580X.

¹ Por. Sobór Watykański II. *Konstytucja dogmatyczna o Kościele Lumen gentium* (21.11.1964) (dalej: KK) p. 17.

katechetów, jako oficjalnych świadków wiary Kościoła, podjęcia odpowiedzialności za realizowanie powierzonej im misji.

1. TEOLOGICZNE POJĘCIE MISJI

Pojęcie «misja» pochodzi od łacińskiego słowa *mittere* i oznacza posłanie kogoś do zrealizowania określonego celu, zadania, oddelegowanie go. W praktyce świeckiej od samego początku posiada ono szerokie zastosowanie – wykorzystywane jest np. do określenia misji wojskowej, dyplomatycznej i wielu innych. W znaczeniu teologicznym zaś słowo «misja» dotyczy boskiego posłania Syna i Ducha Świętego, a w konsekwencji całego Kościoła, do kontynuowania dzieła odkupienia dokonanego przez Jezusa Chrystusa².

Próba zdefiniowania pojęcia «misja» może jednak generować pewne trudności, prowadzące do nieprecyzyjnego zrozumienia jego sensu oraz zadań. Wynikają one choćby z faktu, że w różnych okresach czasu dobierało się inne sformułowania na podkreślenie jej charakteru. Dla przykładu określana była jako szerzenie wiary, rozkrzewianie religii chrześcijańskiej, niesienie zbawienia poganom, nawracanie ich, rozszerzanie Kościoła itp.³ Dodatkowo, w wyniku odkryć geograficznych, działalność misyjna Kościoła szczególnie mocno obciążona jest skojarzeniami z kolonizacją i europeizacją, nierzadko wiążącą się z podbojem politycznym odkrytych terenów czy z przymusem i z siłą. Do pierwszej połowy XX w. utrzymywało się przekonanie o misji jako działalności zmierzającej do zakładania Kościoła pojmowanego jako instytucja znajdująca się w konkretnym miejscu. Znacząca zmiana w postrzeganiu misji dokonała się za sprawą papieża Pawła VI, który w adhortacji *Evangelii nuntiandi* aż 160 razy użył na jej określenie pojęcia «ewangelizacja»⁴. Soborowy dekret *Ad gentes divinitus* wyróżnił zaś misję jako ogólne posłannictwo Kościoła skierowane do całego Kościoła i każdego człowieka oraz jako

[...] specjalne przedsięwzięcia, które wysłani przez Kościół głosiciele Ewangelii, idąc na cały świat, podejmują celem wykonania zadań głoszenia Ewangelii i zakładania Kościoła wśród narodów i grup społecznych jeszcze niewierzących w Chrystusa⁵.

² Por. M. Wrzos. *Teologiczne i świeckie znaczenia pojęcia misje w polskich nowych mediach. Ich przeobrażenia w czasie*. „*Annales Missiologici Posnanienses*” 2018 nr 23 s. 80.

³ Por. I. Ledwoń. *Cel misyjnej działalności Kościoła w świetle współczesnej teologii religii*. „*Symposium*” 2019 nr 2 (37) s. 79.

⁴ Por. Paweł VI. *Adhortacja apostolska Evangelii nuntiandi o ewangelizacji w świecie współczesnym* (8.12.1975).

⁵ Sobór Watykański II. *Dekret o misyjnej działalności Kościoła Ad gentes divinitus* (7.12.1965) p. 6.

Efektom prac soborowych jest także wskazanie misyjnej natury Kościoła. Ostatecznym zaś rozstrzygnięciem terminologicznym pojęcia «misja» jest encyklika *Redemptoris missio*, w której Jan Paweł II nie tylko podtrzymał soborowe określenie misyjnej natury Kościoła, ale także uznał działalność misyjną za oznakę żywotności Kościoła, zaś jej osłabienie za przejaw kryzysu wiary. Stwierdził także, iż zaangażowanie misyjne ukierunkowane jest głównie na odnowę wiary i życia chrześcijańskiego, nadaje życiu chrześcijańskiemu nowy entuzjazm i nowe uzasadnienie⁶. Idąc dalej, papież wymienił misje jako działania ukierunkowane na ludzi nieznających Jezusa Chrystusa i Jego Ewangelii, działania mieszczące się w ramach zwyczajnej działalności duszpasterskiej Kościoła oraz jako reewangelizację obejmującą ludzi, którzy utracili wiarę⁷.

W misyjną działalność Kościoła wprowadzony jest każdy ochrzczony, co ma swoje źródło właśnie w sakramencie chrztu. Naturalną konsekwencją chrztu Jezusa Chrystusa w Jordanie było namaszczenie Duchem Świętym. Prawdę tę przypomina już samo greckie słowo *Christos*, czyli Mesjasz, Namaszczony. Równoznacznym skutkiem chrztu było przyjęcie przez Jezusa misji zbawienia ludzi. Misja ta posiada potrójne znaczenie. Jezus Chrystus poprzez namaszczenie stał się Kapłanem, Prorokiem i Królem, a ponieważ jest Głową Kościoła, namaszczenie Duchem Świętym rozciąga się na cały lud Boży. Wszyscy ochrzczeni dołączają więc do grona członków Kościoła, a w sakramencie bierzmowania otrzymują pełnię darów Ducha Świętego. Namaszczenie, którego doznają w sakramencie chrztu i bierzmowania, przyczynia się do odciśnięcia niezatartego duchowego znamienia na ich duszy – dowodu Bożego dziecięctwa i upodobnienia się do Jezusa Chrystusa. Sakramentalne znamię chrzcielne skutkuje zatem stworzeniem nowego człowieka należącego do Chrystusa, Jego świadka. Od tej pory Chrystus staje się dla ochrzczonego wzorem na drodze realizowania Jego potrójnej funkcji. Funkcja prorocka zakłada bycie prorokiem, czyli świadkiem Boga. Funkcja kapłańska związana jest ze składaniem ofiary Bogu. Funkcja królewska wynika z posiadania władzy we wspólnocie Ludu Bożego.

Misja ewangelizacyjna, uwarunkowana upodobnieniem się do Chrystusa, staje się sensem życia chrześcijańskiego, najważniejszym powołaniem chrześcijańskim. Jest to służba względem bliźnich, która wypływa z miłości, troski o drugiego człowieka, o jego przyszłe zbawienie. Ma swą podstawę we własnym nawróceniu, dokonanym pod wpływem działania Ducha Świętego⁸.

---

⁶ Por. Jan Paweł II. *Encyklika Redemptoris missio o stałej aktualności posłania misyjnego* (7.12.1990) p. 1-2.

⁷ Tamże p. 33-34.

⁸ Por. I. Ledwoń. *Cel misyjnej działalności Kościoła* s. 88.

2. MISJA KATECHETY ŚWIECKIEGO

Kościół, jak zostało wykazane, od początków swojego funkcjonowania pełni misję głoszenia Ewangelii przekazaną mu przez Jezusa Chrystusa. Działalność ta zmierza do niesienia radosnej nowiny o zbawieniu każdemu człowiekowi. Wynika ona z tzw. Wielkiego Nakazu Misyjnego (Mk 16,15; Mt 28,29) i dotyczy wszystkich chrześcijan, w tym osób świeckich. Jak podaje Sobór Watykański II, świeccy to wierni chrześcijanie, którzy nie są członkami stanu kapłańskiego ani zakonnego, ale przez chrzest stają się Ciałem Chrystusa i zostają ustanowieni jako Lud Boży. W ten sposób stają się uczestnikami kapłańskiego, prorockiego i królewskiego urzędu Chrystusa, wypełniając właściwe Ludowi Bożemu posłannictwo w Kościele i świecie⁹. Żyjąc niejako wewnątrz świata i zajmując się sprawami doczesnymi, winni przepajać je nauką płynącą z Ewangelii, rozwiązywać sprawy społeczne, polityczne i ekonomiczne na sposób Boży, a kulturę nasycać wartościami chrześcijańskimi.

Wierni świeccy włączeni są w kapłańską misję Chrystusa poprzez ofiarowanie Bogu swojego życia – jego radości, sukcesów, ale i trudów, utrapień, wszelkich planów, przedsięwzięć, czasu pracy i odpoczynku, a wreszcie samego siebie. Funkcja prorocka realizowana przez osoby świeckie wiąże się z ewangelizacją, czyli głoszeniem Jezusa w miejscach właściwych ich codziennemu życiu – poprzez przykład własnych wartości, podejmowanych decyzji, świadectwo życia chrześcijańskiego. Uczestnictwo w misji królewskiej Chrystusa polega na uświęcaniu siebie i świata poprzez wyzwalanie się od grzechu, pokonywanie go, uzdrawianie siebie, istniejących w świecie warunków i urzędzeń, tak by służyły praktykowaniu cnót, wprowadzaniu sprawiedliwości i pokoju. W ten sposób wierni świeccy stają się świadkami oraz narzędziami posłannictwa Kościoła¹⁰.

Szczególnym sposobem realizacji misji Chrystusowej pełnionej przez osoby świeckie jest katechizacja, czyli misja ewangelizacyjna pełniona w ramach katechezy. Jak podaje słownik teologiczny, katecheza różni się od przepowiadania misyjnego, ponieważ nie zmierza do wzbudzenia wiary, ale prowadzi do jej dojrzałości; łączy się jednak z pierwszym głoszeniem Ewangelii, ponieważ nieustannie troszczy się nie tylko o jej wzmacnianie, ale także o jej stałe rozbudzenie¹¹. Zmierza do ukształtowania w katechizowanych dojrzałej postawy wiary bazującej na świadomości ewangelicznej, zaangażowania chrześcijańskiego, życia we wspólnocie oraz przyjęcia postawy odpowiedzialności za Kościół i świat¹².

⁹ Por. KK 31.

¹⁰ Por. *Katechizm Kościoła Katolickiego*. Poznań 2002 p. 897-913.

¹¹ Por. J. Kudasiewicz, W. Łydka. *Katecheza*. W: *Słownik teologiczny*. Red. A. Zuberbier. Katowice 1998 s. 231-232.

¹² Por. M. Majewski. *Spotkania katechezy z teologią*. Kraków 1995 s. 85.

Za posługę katechetyczną, zgodnie z *Dyrektorium katechetycznym Kościoła katolickiego w Polsce*, odpowiedzialna jest cała wspólnota chrześcijańska, cały Kościół. Parafia, w której działają duszpasterze, jest jej głównym i naturalnym miejscem – tu katecheza znajduje swój początek, swoje źródło oraz pełnię – w życiu liturgicznym i sakramentalnym¹³. Na tym jednak polu swoje zadania wypełniają duszpasterze. Wśród osób świeckich, które odznaczają się odpowiedzialnością za katechizację, na pierwszym miejscu wymienić należy rodziców, którzy poprzez sakrament małżeństwa otrzymują misję względem swoich dzieci.

Rodzice obowiązani są doprowadzić do chrztu swoje pociechy, przygotować je do przyjęcia sakramentów wtajemniczenia chrześcijańskiego, do udziału w praktykach religijnych, w życiu liturgicznym Kościoła, do kierowania się przez nie zasadami życia chrześcijańskiego. W środowisku rodzinnym młodzi mogą czerpać przykład z miłości rodzicielskiej, uczyć się pierwszych modlitw, sposobów budowania relacji z Jezusem, stawania się darem dla drugiego człowieka. Rodzice, mając obowiązek zapewnienia dzieciom wychowania chrześcijańskiego, winni zatroszczyć się o ich uczestnictwo w katechezie szkolnej. Szkolne nauczanie religii stanowi specyficzną formę posługi słowa realizowaną w środowisku szkolnym – w przedszkolach i szkołach publicznych, niepublicznych oraz katolickich. W miejscach tych za prowadzenie katechezy odpowiedzialni są katecheci świeccy, wyznaczeni przez biskupa diecezjalnego na podstawie pisemnego, imiennego skierowania do nauczania religii w danej szkole (misji kanonicznej). Posługują oni jednocześnie w szkołach i parafiach. Ich praca, naznaczona poświęceniem i trudem, musi spełniać określone wymagania religijne, moralne oraz merytoryczne¹⁴. Szkoła jest ich pierwszorzędnym miejscem pracy, którą świadczą na podstawie umowy o pracę. Przyjmuje się jednak, iż każdy katecheta powinien zatroszczyć się także o prowadzenie przynajmniej jednej grupy formacyjnej dzieci lub młodzieży w parafii swojego zatrudnienia¹⁵. Do zadań katechetów wlicza się także rozwijanie zainteresowań katechizowanych, przeprowadzanie konkursów i olimpiad o charakterze religijnym, włączanie się w przedsięwzięcia duszpasterskie, takie jak pielgrzymki czy wyjazdy integracyjno-formacyjne¹⁶. Katecheci świeccy winni również troszczyć się o swoją nieustanną formację, zmierzającą do pełnej realizacji ich osobowości w wymiarze ludzkim i chrześcijańskim, pogłębiania znajomości orędzia chrześcijańskiego ogniskującego się w osobie Jezusa, znajomości środowiska

¹³ Por. Konferencja Episkopatu Polski. *Dyrektorium Katechetyczne Kościoła katolickiego w Polsce*. Kraków 2001 p. 13.

¹⁴ Por. J. Kowalczyk. *Troska o katechezę we wskazaniach I Synodu Diecezji Legnickiej*. „Perspectiva” 2015 nr 2 (27) s. 51.

¹⁵ Por. *Wskazania dotyczące posługi katechetycznej w diecezji legnickiej*. W: *I Synod Diecezji Legnickiej (2007-2012). Przypatrzmy się powołaniu naszemu*. T. 1. Red. B. Drożdż [i in.]. Legnica 2012 s. 338.

¹⁶ Tamże s. 339.

osób katechizowanych, ich zdolności oraz ograniczeń, niedomagań, nabywania umiejętności pedagogicznych, metodycznych oraz dydaktycznych¹⁷. Formację tę pogłębiają nie tylko poprzez różne formy doskonalenia zawodowego, ale także uczestnicząc w spotkaniach formacyjnych i przeznaczonych dla nich rekolekcjach zamkniętych.

Należy pamiętać, iż dzieło katechizacji prowadzone przez katechetów świeckich, jako forma głoszenia słowa Bożego, misja głoszenia Ewangelii powierzona przez Chrystusa, nie może zamykać się w środowisku szkoły. Zadaniem katechetów jest pomoc w wychowaniu uczniów do udziału w liturgii i życiu Kościoła. Nie może ono ograniczać się tylko do przekazania prawd wiary, ale powinno zmierzać do planowania swoich działań w taki sposób, by pomóc uczniowi wejść w relację z Jezusem poprzez wprowadzenie go do społeczności Kościoła lokalnego, w którym przecież uobecnia się i urzeczywistnia Kościół powszechny¹⁸. W tym celu konieczne jest posiadanie określonych kompetencji merytorycznych, ale także interpersonalnych – dawanie świadectwa, za którym wychowankowie będą chcieli podążać. Tutaj jawi się szczególnie odpowiedzialność katechetów – ich umiejętność bycia nauczycielem, wychowawcą oraz świadkiem w warunkach nowej ewangelizacji. Głoszenie Ewangelii wiąże się ze specyficznymi wymaganiami, które obejmują całą osobowość katechety.

Pierwsze wymaganie wiąże się z faktem, iż katecheta jest nauczycielem. Nie może on jednak pojmować swojej funkcji jedynie jako pełnienia zwykłej pracy zawodowej. Musi pamiętać, iż uczestniczy w posłannictwie, czyli w misji jedynego Nauczyciela, którym jest Chrystus. Implikuje to konieczność dysponowania dokładną znajomością orędzia Chrystusowego oraz wierne, pozbawione błędów dzielenie się Nim z katechizowanymi. Wymaganie to prowadzi zatem do potrzeby stałego rozszerzania swoich kompetencji, by móc być autorytetem, mistrzem w swojej dziedzinie.

Drugim wymaganiem dla katechety, obok bycia nauczycielem – specjalistą w zakresie wiedzy i znawcą dusz dzieci, młodzieży, jest także bycie dobrym wychowawcą¹⁹. Wymaganie to wiąże się z trwaniem w ciągłej dyspozycji bycia dla swoich wychowanków, uczestniczeniem w ich życiu, zainteresowaniach, rozmowach, stawaniem się przyjacielem wskazującym na dobre cele i ścieżki ich realizacji. Postawa ta zasadza się na budowaniu relacji sprzyjających zażyłości oraz przyjaźni.

Katecheta jawi się wreszcie także jako świadek autentycznie przeżywanej wiary – miłości, mądrości, nadziei. Istotne jest tutaj wewnętrzne bogactwo jego duchowości, tożsamość chrześcijańska i eklezjalna. Swoją osobowością katecheta

¹⁷ Por. J. Kowalczyk. *Troska o katechezę we wskazaniach I Synodu Diecezji Legnickiej* s. 53.

¹⁸ Por. M. Mendyk. *Katecheza drogą do udziału w życiu Kościoła. Refleksje liturgiczno-pastoralne*. „Perspectiva” 2003 nr 2 (3) s. 98.

¹⁹ Por. Tenże. *Katecheta – nauczyciel, wychowawca, świadek. Jego misja w warunkach nowej ewangelizacji*. „Perspectiva” 2007 nr 1 (10) s. 109.

winien ukazywać człowieka wiary, który odpowiada na współczesne potrzeby uwikłane w kontekst życia społeczno-kulturowego, człowieka otwartego na rzeczywiste problemy i empatycznego, pamiętającego przy tym, iż efektywność jego posługi zależy od stopnia własnego przyłgnięcia w postawie miłości i modlitewnej zażyłości do słowa Bożego²⁰.

W duchu powyższych rozważań należy zauważyć, iż możliwość owocnego, odpowiedzialnego realizowania przez katechetę swojej misji warunkuje konieczność troski o własną formację. Pierwszym punktem na tej drodze doskonalenia jest bez wątpienia osobista modlitwa. To właśnie w niej doświadcza się obecności Jezusa, zaś trwanie w takiej relacji stanowi istotę życia chrześcijańskiego. Katecheta kontemplujący Boga w modlitwie, przeżywający głęboko spotkanie z Nim, będzie potrafił doprowadzić do takiego samego spotkania również swoich uczniów. Kolejnym etapem na drodze formacji katechety jest dbanie o coraz głębsze rozumienie i przeżywanie liturgii. Dotyczy to troski o stałą odnowę i ciągłe poszukiwanie jej rzeczywistego sensu, tak by była ona przeżywana jako moment autentycznego spotkania z Bogiem i prowadziła do postawy całkowitego otwarcia się na Jego łaskę. Sprawdzianem zaś z umacniania wiary jest życie sakramentalne, dlatego katecheta powinien troszczyć się nie tylko o częstotliwość korzystania z sakramentów, ale przede wszystkim o intensywność ich doświadczenia, wystrzegając się sprowadzania ich do rytualizmu²¹.

ZAKOŃCZENIE

Powołanie osób świeckich do realizacji misji powierzanej przez Chrystusa wynika z sakramentu chrztu, a umocnione jest przez bierzmowanie. Są to sakramenty, dzięki którym świeccy uczestniczą w misji królewskiej, prorockiej i kapłańskiej Jezusa. Oprócz wspólnego powołania do apostołstwa, niektórzy czują wewnętrzne przynaglenie do podjęcia dzieła katechizacji. Kościół pobudza, rozpoznaje i rozwija to powołanie oraz udziela misji do jego realizowania. Katecheta staje się zatem człowiekiem powołanym i posłanym – powołanie jest zwróceniem się do Boga z chęcią współpracy w dziele zbawienia, a świadomość powołania i posłania rodzi tym szczególniejszą więź katechety z Jezusem. Świadomość tej więzi skutkuje osobistym zaangażowaniem i przyjęciem odpowiedzialności za otrzymaną misję. Odpowiedzialność ta zakłada konieczność troski o osobową łączność z Chrystusem, który jest źródłem siły potrzebnej do realizacji powołania, do przezwyciężania trudności czasu, rozmaitych zagrożeń, życiowych pokus, rozwijania swojej wiary, całkowitego otwarcia się na słowo Boże, modlitwę, liturgię i sakramenty,

²⁰ Tamże s. 119.

²¹ Por. J. Stala. *Troska o być nauczyciela religii i katechety. W kierunku formacji duchowej*. „Perspectiva” 2011 nr 2 (19) s. 245.

Ducha Świętego, zjednoczenie z Chrystusem i zakorzenienie w Kościele²². Odpowiedzialny katecheta realizuje swoją misję, wiążąc ją z całym swoim życiem.

BIBLIOGRAFIA

- Jan Paweł II: *Encyklika Redemptoris missio o stałej aktualności posłania misyjnego* (7.12.1990).
- Konferencja Episkopatu Polski: *Dyrektorium Katechetyczne Kościoła katolickiego w Polsce*. Kraków 2001.
- Katechizm Kościoła Katolickiego*. Poznań 2002.
- Kowalczyk J.: *Troska o katechezę we wskazaniach I Synodu Diecezji Legnickiej*. „Perspectiva” 2015 nr 2 (27) s. 42-54.
- Kudasiewicz J., Łydkka W.: *Katecheza*. W: *Słownik teologiczny*. Red. A. Zuberbier. Katowice 1998.
- Ledwoń I.: *Cel misyjnej działalności Kościoła w świetle współczesnej teologii religii*. „Symposium” 2019 nr 2 (37) s. 77-91.
- Majewski M.: *Spotkania katechezy z teologią*. Kraków 1995.
- Mendyk M.: *Katecheta – nauczyciel, wychowawca, świadek. Jego misja w warunkach nowej ewangelizacji*. „Perspectiva” 2007 nr 1 (10) s. 105-119.
- Mendyk M.: *Katecheza drogą do udziału w życiu Kościoła. Refleksje liturgiczno-pastoralne*. „Perspectiva” 2003 nr 2 (3) s. 98-110.
- PAWEŁ VI: *Adhortacja apostołska Evangelii nuntiandi o ewangelizacji w świecie współczesnym* (8.12.1975).
- Sobór Watykański II: *Dekret o misyjnej działalności Kościoła Ad gentes divinitus* (7.12.1965).
- Sobór Watykański II: *Konstytucja dogmatyczna o Kościele Lumen gentium* (21.11.1964).
- Stala J.: *Troska o być nauczyciela religii i katechety. W kierunku formacji duchowej*. „Perspectiva” 2011 nr 2 (19) s. 239-252.
- Wrzos M.: *Teologiczne i świeckie znaczenia pojęcia misje w polskich nowych mediach. Ich przeobrażenia w czasie*. „Annales Missiologici Posnanienses” 2018 nr 23.
- Wskazania dotyczące posługi katechetycznej w diecezji legnickiej*. W: *I Synod Diecezji Legnickiej (2007-2012). Przypatrzmy się powołaniu naszemu*. T. 1. Red. B. Drożdż [i in.] Legnica 2012.

Streszczenie: Niniejszy artykuł dotyczy tematyki odpowiedzialności, jaką podejmują katecheci świeccy w realizowaniu powierzonej im misji Chrystusowej. Dokonana analiza tekstów źródłowych pozwala zauważyć, iż spektrum podejmowanych działań katechetycznych obejmuje nie tylko środowisko szkolne, ale zasada się na parafii i do niej prowadzi, mając na celu rozwijanie więzi z Chrystusem poprzez włączenie w życie wspólnoty kościelnej. Realizowanie tego dzieła wymaga od katechetów ciągłej formacji duchowej oraz rozwijania swoich kompetencji.

Słowa kluczowe: misja, katecheci świeccy, katechizacja, formacja chrześcijańska, lekcja religii.

²² Por. M. Mendyk. *Katecheta – nauczyciel, wychowawca, świadek* s. 107.